

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 873/24
6.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Марине Кларић Живковић и Александра Ивановића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Бућковић, адвокат из Београда, ул. Шавничка бр.43/28, против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државни правобранилац, Београд, ул.Косовска бр.31, ради накнада штете, одлучујући о жалби тужене, изјављене против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2090/20 од 14.11.2023. године, по главној расправи одржаној пред Апелационим судом у Београду, као другостепеном суду, у присуству пуномоћника тужиоца и одсуству уредно позваног законског заступника тужене, дана 6.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 2090/20 од 14.11.2023. године у ставу првом, трећем и четвртном изреке и жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног парничног поступка у износу од 36.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2090/20 од 14.11.2023. године,

ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име разлике плате до двоструког износа плате на основу обављеног рада и временаведеног на раду за период од 01.9.2017. године до 31.12.2017. године, укупан износ од 89.146,56 динара, у појединачно наведеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке за веће тражење законске затезне камате на досуђене појединачне месечне износе из става првог изреке тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Београд, на износе основице из става првог изреке пресуде према стопама важећим на дан уплате у фонд. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да накнади трошкове парничног поступка тужиоцу у износу од 147.930,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење ове пресуде до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је у ставу првом, трећем и четвртном изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд је оценио да је жалба тужене неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује жалбом.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку произилази да је тужилац запослен код тужене у Министарству унутрашњих послова, да је радио на радном месту Оперативно-плански послови криптозаштите, Одсек за криптозаштиту и експедицију програма, Одељење за оперативно-планске послове, заштиту експлоатацију веза, Управа за везу и криптозаштиту, са којих послова је решењем органа тужене бр.112-19236/2006 од септембра 2006. године, премештен на радно место послови и спровођења мера према лицима оптуженим за КД против човечности и међународног хуманитарног права у Одељењу за сарадњу са Хашким трибуналом, аналитичко-обавештајне послове и документовање у Служби за откривање ратних злочина, а потом је решењем МУП-а РС, Дирекција полиције 03/1 бр.112-1420-451/2012 од 01.6.2012. године, распоређен на радно место ... Одсека за сарадњу са Хашким трибуналом (ОСЛ), Одељење за сарадњу са Хашким трибуналом оперативну аналитику, логистичке послове и документовање (Служба за откривање ратних злочина), да му је решењем органа тужене Сектор финансија људских ресурса и заједничких послова, Управа за људске ресурсе, Одељење за радно-правне послове и заступање 06/2-2 бр.112-1420-451/2012 од 27.5.2013. године, почев од 01.6.2012. године, утврђен укупни коефицијент плате од 2.900, с тим да је одређено да му се месечна

плата утврђена овим решењем увећава за минули рад, да тужилац има статус овлашћеног службеног лица у Служби за откривање ратних злочина, да је тужена исплаћивала тужиоцу умањену плату у утуженом периоду јер је неправилно обрачунавала плату за тужиоца према Закону о полицији и Правилнику о платама у Министарству унутрашњих послова, уместо према Закону о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине и Уредби о платама лица која врше функцију и обављају послове у Тужилаштву за ратне злочине и посебним организационим јединицама државних органа у поступку за ратне злочине, те да је из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Ђорђа Јовановића од 14.9.2022. године и изјашњења вештака од 27.10.2022. године и 15.3.2023. године утврђена разлика између исплаћене плате тужиоцу и његове плате према Уредби у двоструком износу у односу на претходно радно место у периоду од 01.9.2017. године до 31.12.2017. године и то све појединачно по месецима са датумима доспећа. На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је позивајући се на одредбе члана 2 Закона о платама државних службеника и намештеника (“Службени гласник РС”, бр.62/2006, 63/2006, 115/2006, 101/2007, 99/2010), члана 7 и члана 23 – 28 истог закона, те одредбе члана 146 став 1 и 2 Закона о полицији, одредбе члана 8 Закона о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине (“Службени гласник РС”, бр.67/2003...6/2015), одредбе члана 17 став 1 истог закона, Уредбе о платама лица која врше функцију и обављају послове у Тужилаштву за ратне злочине и посебним организационим јединицама државних органа у поступку за ратне злочине (“Службени гласник РС”, бр.97/2003...67/2005), одредбе члана 154 и члана 172 Закона о облигационим односима, оценио да тужени тужиоцу за обављање тих послова није исплаћена зарада у двоструком износу према Уредби о платама лица која врше функцију и обављају послове у Тужилаштву за ратне злочине и посебним организационим јединицама државних органа у поступку за ратне злочине, што по оцени тога суда представља неправилан рад органа тужене. Првостепени суд је нашао да је тужена на основу одредбе члана 172 Закона о облигационим односима, дужна да тужиоцу накнади штету. Како је одредбом члана 146 став 1 и 2 Закона о полицији прописано да полицијски службеници и други запослени у Министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада РС и основног и додатног коефицијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорности и сложеност посла суд је тужиоцу на име разлике до двоструког износа плате у складу са одредбом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима досудио мање исплаћене износе плате без додатака прописаних одредбом члана 23-28 Закона о платама државних службеника и намештеника (основна плата), које износе је суд утврдио из налаза и мишљења судског вештака од 14.9.2022. године, изјашњења од 27.10.2022. године и 15.3.2023. године, који је прихватио, јер је вештак приликом обрачуна узео у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у спорном периоду обрачуна. Овакав начин обрачуна у складу са измењеним и правним ставом заузет је на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда Србије одржаној дана 13.10.2020. године, да се поменутом Уредбом установљава право тужиоцу, као лицу запосленом у Служби за откривање ратних злочина, на исплату двоструког износа зараде коју би у спорном периоду у односу на висину основне плате, коју би примао на месечном нивоу на радном месту на коме је претходно био радно ангажован до момента премештаја у поменуту службу. То подразумева да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећање двоструког износа његове основне плате

у Служби за откривање ратних злочина. На досуђене износе првостепени суд је досудио и законску затезну камату у смислу одредбе члана 277 Закона о облигационим односима и 324 став 1 истог закона а одлуку о уплати доприноса, донета је у смислу одредбе члана 2 и 51 Закона о доприносима.

Како је веће другостепеног суда нашао да се ради правилног утврђења чињеничног стања потребно да се пред другостепеним судом понове већ изведени докази, то у смислу одредбе члана 383 став 3 Закона о парничном поступку одржао расправу, поновио изведене доказе, означене по врсти, броју и другим ознакама као на записнику са рочишта од дана 06.11.2024. године, па је њиховом оценом посебно и у међусобној повезаности, у смислу одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, поред утврђеног пред првостепеним судом утврдио следеће:

-да је разјашњена разлика у плати полазећи од двоструког износа плате коју је тужилац остварио у време пре ступања на рад у Службу , да је у утуженом периоду дошло до промене основне плате (основна плата се састоји од основице плате коју утврђује Влада РС и утврђени коефицијент од плате) као и промене услова рада (чина, звања, стручне спреме, функције и слично), што је разлог због чега се разликује износ основне плате у утуженом периоду и основне плате тужиоца након преласка у службу, а не због примене Уредбе.

-Из напред наведеног разлога нема места обрачуна разлике плате на начин што би се основна плата тужиоца са претходног радног места простом рачунском операцијом двоструко увећала и од тог износа одбила висина плате коју је тужиоцу исплаћена у утуженом периоду те да добијени износ представља такозвану позитивну разлику односно висину неисплаћене плате.

Дакле, нема места обрачуна разлике плате на начин како се жалбеним наводима тужене указује, имајући у виду да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту, последично доводи до увећава двоструког износа његове основне плате у Служби за откривање ратних злочина у спорном периоду. Овакав став заузет на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 13.10.2020. године, када је измењен правни став право на увећање плате запослених у Посебним организационим јединицама Министарства унутрашњих послова надлежан за сузбијање организованог криминала и откривање ратног злочина на начин да полазећи од језичког тумачења одредбе члана 17 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала произилази да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа његове основне плате у овим организационим јединицама.

У смислу наведеног, по оцени овог суда Уредбом се установљава право тужиоцу, као овлашћеном службеном лицу запосленом у Служби за откривање ратних злочина на исплату двоструког износа зараде коју би остварио у спорном периоду у односу на висину основне плате коју би примао на месечном нивоу на радном месту на коме је био претходно радно ангажован до момента премештаја у поменути службу, стим што то подразумева да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту, последично доводи до увећања двоструког износа основне плате у Служби за

откривање ратних злочина, како је то правилно оценио првостепени суд.

Код овако утврђеног чињеничног стања, следи да је првостепени суд у потврђеном делу правилно применио материјално право, дајући у том делу разлоге које у битном прихвата и овај суд у поступку жалбене контроле.

Неосновано се жалбеним наводима указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право приликом одмеравања двоструког износа месечне основне плате тужиоцу јер је као мерило за обрачун двоструког износа основне плате у спорном периоду требало прихватити само онај износ који је тужиоцу исплаћен у месецу који је претходио распоређивању на радно место у Службу за откривање ратних злочина, при чему није узео у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у поменутом спорном периоду обрачуна како је то правилно учинио првостепени суд. Наиме, вештак је у налазу констатовао да је у утуженом периоду дошло до промене основне плате (основна плата се састоји од основице плате коју утврђује Влада РС и утврђених коефицијената плате), као и промене услова рада (чина, звања, стручне спреме, функције и слично), што је разлог због чега се разликује износ основне плате у утуженом периоду и основне плате тужиоца након преласка у службу. Из тог разлога нема места обрачуну разлике плате на начин што би се основна плата тужиоца са претходног радног места простом рачунском операцијом двоструко увећала и од тог износа одбила висина плате коју је тужиоцу исплаћена у утуженом периоду те да добијени износ представља такозвану позитивну разлику односно висину неисплаћене плате, како је у жалбеним наводима навео тужени.

Из наведених разлога жалба тужене је одбијена као неоснована а првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке, којима је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене плате за утужени период исплати тужиоцу износ од 89.146,56 динара, са припадајућом каматом као и да у корист тужиоца на наведене износе уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање а у смислу одредбе члана 2 и 51 Закона о доприносима.

Суд је ценио и остале жалбене наводе тужене али је нашао да исти немају утицаја на другачије пресуђење у овој правној ствари.

Потврђена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртном изреке пресуде, јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП.

Тужилац према постигнутом успеху у поступку у овој парници, а на опредељен захтев, има право на накнаду трошкова на име приступа и заступања на два одржана рочишта од по 18.000,00 динара, у укупном износу од 36.000,00 динара, у смислу одредби члана 153 став 1, 154 и 165 став 1 Закона о парничном поступку

Туженој не припада право на накнаду трошкова поступка, обзиром на то да није успела са правним леком.

Из напред изнетог, овај суд је применом одредбе члана 390 и 165 став 1 Закона о

парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**